

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 18CoCsp/4/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8716207275
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8716207275.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Babinovej a členov senátu JUDr. Viery Kandrikovej a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobcu: R Collectors s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 50 094 297, právne zastúpeného: Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., Dvořákovo nábrežie 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 47 232 471 proti žalovaným: 1/ D. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XX/XX, XXX XX H. J., 2/ G. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XX/XX, XXX XX H. J., zastúpená splnomocneným zástupcom žalovaným 1/, o zaplatenie 2.992,21 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad zo dňa 29.09.2020, č. k. 9Csp/33/2016-161, takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok vo výrokoch II. a III.
- II. Stranám sporu nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol takto :

„I. Súd konanie čiastočne z a s t a v u j e o sumu 2.498,- eur s príslušenstvom.

II. V prevyšujúcej časti súd žalobu z a m i e t a .

III. Žalovaným n e p r i z n á v a voči žalobcovi právo na náhradu trov konania.,,

2. Citoval ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka, § 39, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3 a 9, § 54 ods. 1 a § 565 Občianskeho zákonníka, § 1, § 2 ods. 1 a § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj ako „ZoB“).

3. V odôvodnení okrem iného uviedol, že právny vzťah vznikol s právnym predchodcom žalobcu a to Poštovou bankou, a.s. a žalovanými na základe uzatvorenej Zmluvy o úvere - pôžička na bývanie zo dňa 12.05.2011. Hlavný právny vzťah založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere z 12.05.2011 vznikol podľa osobitného predpisu, ktorým je zákon č. 129/2010 Z. z. a riadi sa režimom všeobecných ustanovení ochrany spotrebiteľa podľa Občianskeho zákonníka. Medzi žalovanými a právnym predchodcom žalobcu vznikla spotrebiteľská úverová zmluva a na tento spotrebiteľský vzťah bez ohľadu na to, že má formu tzv. absolútneho obchodu, je potrebné použiť kogentné ustanovenia Občianskeho zákonníka ako aj dispozitívne ustanovenia, odklon od ktorých by bol v neprospech spotrebiteľa. Žalobca nadobudol pohľadávku voči žalovaným na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 13.06.2017. Súd prvej inštancie skúmal splnenie hmotnoprávnej podmienky týkajúcej sa uplatneného nároku a to jeho aktívnu vecnú legitimitáciu. Konštatoval, že z predložených listinných dôkazov je preukázané, že v zmluvnom

vzťahu medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými nebola preukázaná platná dohoda o možnosti predčasného zosplatnenia dlhu. Žalobca k zmluve predložil obchodné podmienky pre úver - pôžička na bývanie a Všeobecné obchodné podmienky, ktoré neboli podpísané žalovanými, neboli preto súčasťou formulárovej zmluvy. Ak by dojednanie o možnosti predčasného zosplatnenia dlhu malo byť obsiahnuté vo všeobecných obchodných podmienkach, jej uzavretie by nebolo platné. V nadväznosti na uvedené konštatoval, že splatnosť úveru sa riadila zmluvou o úvere, v zmysle ktorej splatnosť úveru mala nastať dňa 25.05.2021. Ak pohľadávka právneho predchodcu žalobcu bola postúpená dňa 13.06.2017, v čase postúpenia nebola splatná. Vzhľadom na nepreukázanie dohody zmluvných strán o možnosti predčasného zosplatnenia dlhu je dôvodné posudzovať predčasné zosplatnenie dlhu žalobcom zo dňa 10.03.2014 ako neplatné. Dospel k záveru, že v konaní nebolo preukázané, že pred uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky medzi pôvodným veriteľom - Poštová banka a.s. - t.j. bankou ako postupcom a žalobcom ako postupníkom došlo k zosplatneniu celého dlhu žalovaných, resp. k predčasnému ukončeniu zmluvy o úvere pôvodným veriteľom. Žalobca postúpil pohľadávku pred termínom jej splatnosti, čo je v rozpore s ust. § 92 ods. 8 ZoB. Postúpenie nesplátnej pohľadávky banky by malo za následok neprípustný vstup nového subjektu do živého právneho vzťahu s bankou, ktorý je spravovaný osobitným právnym predpisom, a to ZoB, a to napriek tomu, že takýto subjekt nemá štatút banky. Súd prvej inštancie konanie v dôsledku postupných čiastočných späťvzatí so súhlasom žalovaných čiastočne zastavil celkom o sumu 2.498 eur s príslušenstvom (výrok I.) a v prevyšujúcej časti (494,21 eur istina, 268,81 eur kapitalizované úroky + zmluvný úrok 12,90 % ročne a zákonný úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy postupne znižovanej istiny) na základe horeuvedených skutočností, citovaných zákonných ustanovení a judikatúry žalobu zamietol (výrok II.).

4. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a to tak, že právo náhradu trov konania úspešným žalovaným nepriznal, nakoľko im doposiaľ žiadne trovy konania nevznikli.

5. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výroku II. podal odvolanie žalobca v zákonnej lehote z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Mal za to, že je dostatočne preukázané nie len, že Obchodné podmienky sú súčasťou Zmluvy úvere, a teda dohoda o možnosti postúpenia pohľadávky medzi existovala. Poukázal na rozsudok Súdneho dvora z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15, podľa ktorého zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky povinné náležitosti musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči. Prejavom vôle vyjadrujúcim súhlas s obsahom dokumentov tvoriacich neoddeliteľnú súčasť Zmluvy o úvere je podpis zmluvných strán na hlavnom dokumente, v tomto prípade Zmluvy o úvere. Žalovaní boli povinní si znenie Zmluvy o úvere prečítať a svojim podpisom vyjadrili súhlas so všetkými jej náležitosťami. Pritom zodpovednosť žalovaných za vlastné právne úkony nemožno prenášať na žalobcu. Podľa žalobcu je v súlade s normami tak obchodného ako i občianskeho práva, pokiaľ zmluva obsahuje všeobecné zmluvné podmienky ako jej neoddeliteľnú súčasť. Ide pritom o dlhodobú a bežnú obchodnú prax, ktorá sa praktizuje aj v spotrebiteľských vzťahoch. Ani zákony na ochranu spotrebiteľov neukladajú zákaz určenia časti obsahu zmluvy v obchodných podmienkach. Zákon č. 129/2010 Z. z. sám takúto povinnosť resp. zákaz neupravuje. Odvolateľ ďalej tvrdil, že doložil ako prílohu návrhu na vydanie platobného rozkazu aj upozornenie predchodcu žalobcu týkajúcu uplatnenia dlžnej časti úveru a podací hárok o jeho odoslaní, ktorý potvrdzuje odoslanie upozornenia žalovanému, čo jednoznačne potvrdzuje splnenie podmienky vo vzťahu k možnosti platného postúpenia pohľadávky. S právnou argumentáciou súdu prvej inštancie o preukázaní naplnenie všetkých predpokladov možnosti postúpenia pohľadávky sa odvolateľ absolútne nestotožnil a výklad ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB je v rozpore s doktrinálnym výkladom predmetného ustanovenia. Právny poriadok Slovenskej republiky v žiadnom ustanovení nevyžaduje a teda ani Zákon o bankách nepredpokladá, aby bol dlžník explicitne listom veriteľa oboznamovaný s právom na postúpenie pohľadávky. Toto právo vyplýva priamo zo Zákona o bankách a oboznamovanie klienta s ním nie je povinnosťou veriteľa. Výklad citovaného ustanovenia zákona prezentovaný žalobcom podporuje aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, 28. marca 2018, sp. zn. 7 Cdo 26/2017. Boli splnené všetky zákonom vyžadované predpoklady vyplývajúce aj z ust. § 92 ods. 8 ZoB pre postúpenie pohľadávky. Vzhľadom na uvedené žiadal odvolací súd, aby podľa ust. § 389 CSP: zrušil rozhodnutie v napadnutej časti a vrátil vec na nové prejednanie súdu prvej inštancie, resp. zmenil rozhodnutie v napadnutej časti tak, že žalobe žalobcu v plnom rozsahu vyhovie a zaviazne žalovaných na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

7. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením a nesprávnymi skutkovými zisteniami, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v plnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

8. Súdne rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ. Táto nesprávnosť môže byť spôsobená tromi príčinami, ktorými sú chybné vyhodnotenie návrhov na vykonanie dôkazov, nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov alebo predpoklad „dotvorenia“ skutkového stavu ďalšími prípustnými prostriedkami procesnej obrany či prostriedkami procesného útoku.

9. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185-§ 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a p. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods. 1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyvodeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúlad.

10. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

11. Skúmanie vecnej legitímácie (aktívnej alebo pasívnej), je imanentnou súčasťou každého súdneho konania; súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, ak ju žiadna zo strán sporu nenamieta. Zistenie nedostatku vecnej legitímácie má za následok zamietnutie žaloby. „Vecnou legitímáciu je stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy jeden účastník občianskeho súdneho konania (navrhovateľ) je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide (je aktívne vecne legitimovaný) a účastník na opačnej procesnej strane (odporca) je subjektom hmotnoprávnej povinnosti (je pasívne vecne legitimovaný)“ (z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. III. ÚS 517/2011-9 zo dňa 22.11.2011).

12. V prejednávanej veci bolo povinnosťou žalobcu preukázať, že je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého je vyvodzovaný žalobou uplatňovaný nárok.

13. Z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie je zrejmé, že právny predchodca žalobcu Poštová banka a.s. si predmetnom konaní uplatnil voči žalovaným nárok na zaplatenie peňažnej sumy vo výške 2.992,21 eura s príslušenstvom titulom omeškania žalovaných s plnením poskytnutého úveru zo zmluvy

o úvere pôžička na bývanie č. 3753922588 zo dňa 12.05.2011. Dňa 13.06.2017 došlo k postúpeniu predmetnej pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu Poštová banka, a.s., na žalobcu, na základe čoho súd prvej inštancie uznesením č. k. 9Csp/33/2016-45 zo dňa 09.11.2017 vyhovel návrhu žalobcu na zmenu subjektu na strane žalobcu.

14. Podľa § 92 ods. 8 ZoB, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

15. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

16. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už (1) splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve (3) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie.

17. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Predpoklady musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. (pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo 26/2017 zo dňa 28. marca 2018, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.04.2018).

18. Ustanovením § 92 ods.8 ZoB sa sledovalo sprísnenie postúpenia cesie bankovej pohľadávky zo sféry kontrolovanej centrálnou bankou a umožniť dlžníkovi, ktorý poruší zmluvné podmienky, aby v primeranom čase vykonal nápravu a zotrval vo vzťahu s bankou, s ktorou dojednal finančnú službu („Toto právo banka nemá, ak klient uhradil omeškaný peňažný záväzok ešte pred postúpením pohľadávky...“). Zákonné podmienky akými sú napr. postúpenie iba splatnej pohľadávky, písomná výzva, 90 dňová lehota nepodporuje záver, že by hlavným cieľom sprísnenia cesie bankovej pohľadávky bola ochrana bankového tajomstva.

19. Sprísnenie zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky môže byť považované za zákonný predpoklad z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom už nad pohľadávkou nie vždy je zachovaná kontinuita dôležitého dohľadu centrálnej banky, ktorá kontrola je osobitne dôležitá v priebehu trvania úverového vzťahu.

20. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu. Prezumpcia znalosti predpisov zverejnených v zierke zákonov pritom vylučuje dobromyseľnosť postupníka.

21. Pre platnosť zmluvy ako právneho úkonu je právne významný moment, kedy tento právny úkon bol urobený. Ak zmluva o postúpení pohľadávok v čase jej uzatvárania nespĺňala náležitosti vyžadované ustanovením § 92 ods. 8 ZoB, išlo o neplatný právny úkon odporujúci zákonu. Neplatnosť podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka je neplatnosťou absolútnou, čo znamená, že právny úkon takouto absolútnou neplatnosťou postihnutý nemá za následok vznik, zmenu alebo zánik práv a

povinností. Absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva priamo zo zákona a pôsobí od začiatku voči každému.

22. Možnosť veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky je upravená v ust. § 565 Občianskeho zákonníka. Vychádzajúc z tohto ustanovenia, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Plnenie v splátkach, vrátane podmienky, že nedodržaním splatnosti jednotlivých splátok nastáva splatnosť celej pohľadávky, má byť dojednané priamo v zmluve, a preto nepostačuje len odkaz na veriteľom vopred jednostranne pripravené a dlžníkmi nepodpísané obchodné podmienky poskytnutia úveru. Bez takejto dohody obsiahnutej priamo v zmluve veriteľ právo vyplývajúce z ust. § 565 Občianskeho zákonníka nemá.

23. Odvolací súd uvádza, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj súdov Slovenskej republiky je v zásade prípustné uplatňovanie takých obchodných podmienok, v ktorých si zmluvné strany môžu dohodnúť obsah práv a povinností, ktorými sa vzájomne budú riadiť, pričom tieto práva a povinnosti sú obvykle obsiahnuté priamo v zmluve, avšak nie je vylúčená ani aplikácia všeobecných, či iných obchodných podmienok, na ktoré zmluva môže odkazovať. Uvedené uplatnenie Obchodných podmienok však nie je neobmedzené, ale naopak, právna úprava stanovuje zákonné limity.

24. Pre spotrebiteľské zmluvy platí, že nemôžu obsahovať dojednania, ktoré sú v rozpore s požiadavkami dobrej viery, alebo znamenajú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, ďalej také, s ktorými sa spotrebiteľ nemá možnosť oboznámiť pred podpisom zmluvy a pod. Ak majú byť takéto obchodné podmienky súčasťou zmluvy, ktorá na ne odkazuje, pre to, aby boli záväzné, je potrebné vyjadriť s nimi súhlas zmluvných strán, čomu musí predchádzať oboznámenie sa s ich obsahom. Na preukázanie oboznámenia sa s nimi však nepostačuje len konštatovanie a vyhlásenie spotrebiteľa vo formulárovej zmluve o tom, že bol s obchodnými podmienkami oboznámený.

25. V spotrebiteľských zmluvách obchodné podmienky, na ktoré zmluva odkazuje alebo ktoré sú k nej pripojené, majú slúžiť predovšetkým na to, aby nebolo nevyhnutné do každej zmluvy prepisovať dojednania technického a vysvetľujúceho charakteru. Naopak, nesmú slúžiť na to, aby do nich v často neprehľadnej, zložito formulovanej a malým písmom písanej forme dodávateľ skryl dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých predpokladá, že pozornosti spotrebiteľa zrejme uniknú (napr. dojednanie o zmluvnej pokute, rozhodcovská doložka). Pokiaľ tak aj napriek tomu dodávateľ urobí, nespráva sa v právnom vzťahu poctivo a takémuto dojednaniu nemožno priznať právnu ochranu.

26. V danom prípade v čl. 4.4 Zmluvy o úvere pôžička na bývanie č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 12.05.2011, uzavretej medzi právny predchodcom žalobcu a žalovanými je uvedené, že právne vzťahy neupravené predmetnou zmluvou o úvere sa riadia Obchodnými podmienkami pre pôžičku na bývanie, Všeobecnými obchodnými podmienkami a príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka a zákona č. 129/2010 Z. z. Ďalej je v uvedenom článku zmluvy uvedené, že dlžník, ako aj každý Spoludlžník a vlastník nehnuteľnosti svojim podpisom potvrdzuje, že bol oboznámený a súhlasí s Obchodnými podmienkami pre pôžičku na bývanie, Všeobecnými obchodnými podmienkami, Sadzovníkom poplatkov a Informáciami o poistení podľa § 10 zákona č. 340/2005 Z.z.

27. Obsahom spisu sú nepodpísané Obchodné podmienky pre úver - pôžička na bývanie účinné od 01.04.2011 a nepodpísané Všeobecné Obchodné podmienky Aktualizácia zo dňa 24.05.2010.

28. Žalobca tvrdil, že v dôsledku omeškania žalovaných s plnením úveru v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s Obchodnými podmienkami pre úver - pôžička na bývanie vyhlásil dňa 10.03.2014 úver za predčasne splatný.

29. V čl. 9.2 Obchodných podmienok pre úver - pôžička na bývanie je upravená možnosť predčasnej splatnosti celej istiny úveru vrátane príslušenstva, ak dlžník neuhradil riadne a včas čo i len časť dohodnutej splátky pohľadávky banky alebo porušil ktoréhoľvek z ustanovení zmluvy o úvere Obchodných podmienok pre úver - pôžička na bývanie a Všeobecných obchodných podmienok.

30. Odvolací súd konštatuje, že platne dojednanie o možnosti predčasného zosplatnenia musí byť súčasťou Zmluvy o úvere, nie Obchodných podmienok, ktoré nie sú ani podpísané dlžníkmi. Vychádzajúc z vyššie uvedeného je potrebné konštatovať, že medzi zmluvnými stranami predmetnej úverovej zmluvy nebol individuálne dohodnuté právo veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky.

31. Odvolací súd sa preto stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v konaní nebolo preukázané, že pred uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky medzi pôvodným veriteľom - Poštovou bankou a.s. - t.j. bankou ako postupcom a žalobcom ako postupníkom došlo k zosplatneniu celého dlhu žalovaných resp. k predčasnému ukončeniu zmluvy o úvere pôvodným veriteľom. Odvolací súd zastáva názor, že v tomto prípade bolo možné platne postúpiť len splátky, ktoré ku dňu postúpenia už boli splatné v zmysle uzavretej úverovej zmluvy, a to za splnenia podmienky omeškania a doručenia výzvy podľa ust. § 92 ods. 8 ZoB.

32. Keďže žalobcom nebolo preukázané naplnenie všetkých predpokladov možnosti postúpenia pohľadávky tak, ako to vyžaduje § 92 ods. 8 ZoB (mimoriadne zosplatnenie úveru), postúpenie pohľadávky nie je možné považovať za platné, a to s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka. Keďže na žalobcu nebola platne postúpená pohľadávka uplatňovaná v konaní, súd prvej inštancie správne postupoval, ak žalobu z dôvodu nedostatku vecnej aktívnej legitimácie žalobcu zamietol.

33. Odvolací súd preto postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 CSP rozsudok vo výroku II. a súvisiacom výroku III. o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

34. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalovaní boli úspešní, no v priebehu odvolacieho konania im žiadne preukázateľné trovy nevznikli a žalobcovi ako procesne neúspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol. Odvolací súd vychádza z čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy konania nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

35. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).